

A gyorstükör

Egy tavaszi napon, nem sokkal suli után, de még mielőtt az apukájuk hazaért volna a munkahelyéről, Jelena elmesélte az ikertesójának, Lőrincnek, hogyan is szerezte meg a varázstükröt.

Merthogy tényleg megszerezte. Méghozzá nem is egy akármilyen varázstükröt, hanem egyenesen egy Twardowski nevezetű lengyel mágus varázstükrét, ami Jelenát régóta érdekelte.

Mikor először olvasott róla egy régi lengyel kódexben (szokása volt a régi lengyel kódexek olvasgatása), rögtön eldöntötte, hogy megszerzi. Ahhoz viszont, hogy csakugyan megkaparintsa, rengeteg másik régi lengyel kódexet is végig kellett lapoznia, mire végre megtudta, hol is van ez a Twardowski és hogyan lehet elkérni tőle a tükröt.

A dolog elsőre nem tűnt túlzottan egyszerűnek, mivel - amint ez a kódexekből kiderült - ez a Twardowski nevezetű lengyel mágus évszázadok óta a holdon él, ugyanis valami üzleti jellegű nézeteltérése támadt az ördöggel.

– Akkor nem a pokolban kéne lennie? – firtatta Lőrinc.

– A pokol már lejárt lemez – legyintett Jelena. Ez az apukájuk szólása volt, ez a „lejárt lemez”. Jelena és Lőrinc nem tudták, pontosan mi is az a lemez és hogyan tud lejárni, de azt értették, hogy az apjuk mindig akkor mondja ezt, amikor valami korszerűtlen, idejétmúlt, régi dolog kerül szóba, valami olyasmi, ami legalább annyira ósdi, mint az a szólás, hogy „lejárt lemez”.

– Tegnap éjjel tehát kimásztam az ablakon – mesélte Jelena – és találkoztam Konikkal a kertben. Előre megbeszéltem vele, hogy várjon rám.

Konik egy kisebb termetű palaszürke ló volt, aki, amellet, hogy bíborszín sörénnyel rendelkezett, repülni és beszélni is tudott. Ő volt Jelena és Lőrinc legjobb titkos barátja. Rengeteget kalandoztak együtt.

– Nekem is szólhattál volna – horgasztotta le a fejét Lőrinc.

– Ahh, nem akartalak ilyen semmiségekkel zargatni. Mondtad, hogy izgulsz a mai szódoga miatt, és hogy *mennyire* fontos, hogy kialudd magad. Százszor elmondtad.

– Nem is mondtam el százszor.

– Egész délután erről beszéltél. *Eggész* délután. És ez különben sem volt valami nagy kaland. Sőt, dögunalmas kaland volt. A nagy kaland az majd most következik!

Azzal sejtelmesen Lőrincre mosolygott.

Lőrinc valamelyest megenyhült.

– Szóval Konikkal tegnap éjjel elrepültünk Krakko mellé egy hegytetőre, mert hogy a kódexek alapján ott kellett megjelennie ennek a Twardowskinak. – folytatta Jelena. – Elég sokat vártunk rá, hideg is volt, kicsit talán féltem is... Már azt hittem, nem is igaz az egész sztori, amikor egyszer csak... megláttam! Egy apró pont odafönt a hold peremén. Lefelé ereszkedett egy pókfonálon.

– Miért, ez a Twardowski, ez egy pók?

– Nem, nem pók, csak pókfonálon szokott leereszkedni.

– Miért?

– Mi miért? Hogy miért szokott leereszkedni? Hát azért, mert kíváncsi, hogy mi van épp a földön. Főleg Krakkóban. Merthogy onnan származik.

– De miért pókfonálon?

– Mit tudom én. Biztos lakik vele egy pók, vagy valami ilyesmi.

– A holdon lakik egy pók?! – kérdezte Lőrinc és elsápadt. Borzasztóan félt a pókoktól.

– Nem tudom, de ez az egész pókfonál-dolog nem igazán érdekes. Lehet, hogy nem is pókfonál, csak valami vékony köté.

– Aha. – Lőrincet ez a magyarázat nem nyugtatta meg, de úgy döntött, nem firtatja tovább a dolgot.

– Szóval nézek föl a holdra, ez a pont meg ereszkedik lefelé. Lassan, lassan, lassan közelített. Közben meg egyre jobban látszott, hogy ez a pont valójában egyáltalán nem is pont, hanem ember. Már a ruháját is látni lehetett. Hosszú kabát volt rajta, a lábán csizma, a fején meg olyan béna kalap, amit a régi emberek hordtak, amíg rá nem jöttek, hogy hülyeség. Szóval ereszkedett lefelé, és amikor már picivel alacsonyabban volt, mint a felhők, akkor megállt.

– Miért?

– Mert ha lejjebb jönne, akkor elkapná az ördög és elvinné a pokolba, gondolom.

– Aha.

– Fölugrottam Konik hátára és odaszökelltünk Twardowskihoz. Mondom neki: „Hé, Twardowski, te vagy az?” Mire ő: „Miért, szerinted ki lóg le a holdról Krakko mellett éjszaka, a húsvéti nyúl?” És kiröhögött. Nem akart szóba állni velem, a tükörről meg végképp hallani sem akart. Folyton csak azt hajtogatta, hogy kopjak le a rühes pónimmal együtt. Ezen aztán Konik annyira bepipult, hogy le akarta rúgni Twardowskit. Tudod, hogy Konik milyen mérges, ha póninak hívják, éppen csak, hogy vissza tudtam fogni, pedig nekem is jólesett volna, ha lerúgja. Elég rossz a modora ennek a Twardowskinak, ami azt illeti. És káposztaszaga van. Meg ilyen fölfelé kunkorodó bajsza van neki, mint egy halnak.

– Halnak? – képedt el Lőrinc. – Milyen halnak van bajsza?

Elképzeltem egy akváriumnyi aranyhalat, amint nagy, tömött bajuszokkal az ajkuk fölött úszkálnak fel-alá. Tulajdonképpen tetszett neki a látvány.

De Jelena nem hagyta magát kizökkenteni.

– Aztán csak meggyőztem, hogy adja nekem a tükroket.

– Hogyan?

– Odaadtam neki apa csillagásztávcsövet cserébe. Azzal simán lelát ide a holdról, nem kell folyton azon a vacak pókfonálon...

– Pókfonálon?!

– ...vagy izén, vékony kötélén lógnia, ha meg akarja nézni, mi a helyzet lent.

– Apa tud róla?

– Ezer éve nem használta azt a távcsövet. Már totál belepte a por.

– Na jó, de...

Jelena legyintett.

– Inkább ezt figyeld!

Azzal a hátizsákjából elővett egy tükroket és odatette Lőrinc elé az íróasztalra. Lőrinc feljebb tolt a ornyergén fekete keretes szemüvegét és közelebb hajolt az ütött-kopott, imitt-amott már karcos, ódon tükörhöz. Szemügyre vette megrepedezett, valamelyest már elkorhadt sötétszürke fakeretét, összekarcolt, kissé homályos felületét, majd a tükörben tükrözödő szobája képét. Először semmi különöset nem vett észre.

Azután elkerekedett a szeme és döbbenetesen azt mondta:

– Nem látszódok benne.

– Pontosan! – csettintett Jelena.

– Azt hiszem, ez elég félelmetes – morfondírozott Lőrinc. – A szoba benne van, de én nem.

– Hát nem csodálatos? – nevetett föl Jelena.

– És a legóváram szét van rúgva benne, pedig valójában nincs. – vakarta meg a halántékát Lőrinc.

– Kövess!

Jelena levette Lőrinc íróasztaláról a tükröt (nagyjából akkora volt, mint egy kisebb fürdőszobai tükör) és kivitte a konyhába.

– Mit láatsz? – kérdezte, miután a tükröt a hűtőszekrény tetejére helyezte, pont szemben a faliorával.

– Az órát – válaszolta Lőrinc, majd miután a karórájára pillantott, hozzátette: – Siet.

– Tévedés! – mondta Jelena, azzal a faliorára mutatott. – A falióra pontos!

Lőrinc ide-oda kapkodta tekintetét a falióra és a falióra tükörképe közt.

– Nem értem. – ámuldozott.

A tükörképen a mutatók negyvenhét perccel előrébb jártak, mint a valódi órán.

– Pedig egyszerű – kiáltott fel Jelena és majd' szétcsattant az örömtől. – Ez a tükör siet!

– Siet?

– Siet. Ez ugyanis... egy gyorstükör. Vagyis nem a jelent mutatja, hanem a jövőt.

– Hogy mi lesz negyvenhét perc múlva?

Jelena alaposan tanulmányozta a falióra és a falióra tükörképe közti különbséget, majd azt mondta:

– Úgy látszik, igen. Hogy mi lesz negyvenhét perc múlva.

Azután boldogan felkiáltott.

– Láthatjuk a jövőt, Lőrinc! A jövőt! Hát nem csodálatos? – kacagott, majd izgatottan kijelentette: - És most kísérletezni fogunk!

Ettől aztán Lőrinc is lázba jött. Micsoda fantasztikus lehetőség: belelátni a jövőbe! Ez az egész életüket megváltoztathatja.

Nekiláttak kísérletezni.

Először egy szelet csokitortát helyeztek a tükör elé. A közös születésnapjukról maradt meg két nappal ezelőttről.

A tükörben azonban csak az üres tányér meg némi morzsa volt látható.

– Úgy látszik, ezt a tortát rövidesen meg fogja enni valaki – vont a le a következtetést Jelena. – Ráadásul negyvenhét percen belül.

– Gmmfhmhmhm – mondta Lőrinc teli szájjal.

– Ehhez mondjuk pont semmi szükség gyors tükrökre. – szólt Jelena. – Magamtól is előre láttam, hogy ez lesz.

Azután az ablak felé fordították és kíváncsian elékuporodtak. A tükör hosszú ideig csak mozdulatlan faágakat mutatott. Majd jónéhány totálisan eseménytelen perc elteltével a szemközti kerítés tetején feltűnt egy rettenetesen kövér macska. Unottan bevonszolta hájas testét a képbe, picit megállt nagyjából középen, bambán bámult bele a semmibe, majd megnyálazta a mancsát, mintha mosdani szándékozna, de végül meggondolta magát és mosakodás nélkül tovább ballagott.

Aztán megint semmi.

– Akkor most bámuljunk ki az ablakon negyvenhét percig, hogy vajon tényleg át fog-e sétálni az a macska? – kérdezte Lőrinc.

– Az kibírhatatlan volna! – borzadt el Jelena. – Negyvenhét percig várni egy hájas macskára... Életemben nem láttam uncsibbat, mint ez a macska. Ha még egyszer végig kéne nézmem, ahogy átsétál, belehalnék az unalomba... Nem, nem, valami izgibb kell.

De micsoda?

Meggyújtottak egy gyertyát és a tükör elé tették. A tükörben a gyertyát látták, a jelenlegi változatához képest kissé már leégett verzióban.

– Micsoda meglepetés – mormogta Jelena némi keserűséggel a hangjában.

Elkezdtek kifogni az ötletekből. Egy darabig ide-oda hordozták a lakásban a gyors tükröt, megnézték az összes szobát, a vécét, a fürdőt, a kamrát, a padlást. Még az ágyak alá is benéztek vele.

Sehol semmi érdekeset nem láttak.

Egy ponton az előszobai tükör felé fordították a varázstükröt. Az előszobai tükörben tükröződő gyors tükröben tükröződő előszobai tükörben nem volt jelen a tükörképük. Így aztán nem is alakult ki az a különös, varázslatos, végtelen folyosó, ami az egymás felé fordított hétköznapi tükrökben szokott.

– Itt azért jól látható, hogy ez nem egy átlagos tükör – mondta Lőrinc.

– Valóban – bólintott Jelena. – Ez sokkal unalmasabb, mint amit egy átlagos tükör produkálna.

Nem volt mit tenni, be kellett látniuk, hogy a gyors-tükör számukra semmire sem jó.

– Nem csak, hogy nem jó, hanem egyenesen rossz. – borongott Jelena.

Lőrinc nagyot sóhajtott.

– Onnantól, hogy látom, mi fog történni – mondta Jelena -, már egyáltalán nem érdekel, hogy valóban megtörténik-e. És ha meg is történik valóban: hát már egy kicsit sem lesz érdekes. Mivel már láttam.

Lőrinc pedig kijelentette:

– Ami van, úgy látszik, izgibb annál, mint ami lesz.

Jelena hevesen bólogatott.

– Egy kicsit se baj, hogy ez a Twardowski a holdba ment. Asszem hívom Konikot és megbeszélem vele, hogy ma éjjel visszamegyünk és visszacseréljük a tükröt.

– És ha nem akarja visszaadni a távcsövet?

– Majd Konik patái meggyőzik.

Jelena belefűjt a nyakában lógó sárga sípba, mire (fűjtatás, dobogás, prüszkölés, nyihogás) Konik, a palaszürke alacsony ló a nyitott ablakon át beugrott a szobába.

Olyan lendületesen érkezett, hogy véletlenül szétrúgta Lőrinc legóvárát.

– Pardon – szabadkozott.

– Sebaj – legyintett Lőrinc. – Tudtam előre, hogy így lesz.

Laboda Kornél

© Laboda Kornél, © Wonderland Alapítvány

Minden jog fenntartva, a Laboda Kornél "Méz", "Irány Wroclaw!" és "A gyors-tükör" c. mesék egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a említett mesék digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – tilos